

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 546/2016
02.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Томић Коцић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа "Аеродром Ниш" у Нишу, кога заступа пуномоћник Радован Ристић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2451/15 од 10.11.2015. године, у седници одржаној 02.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2451/15 од 10.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1400/15 од 20.05.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог бр. .../... од 14.02.2012. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а тужени је обавезан да тужиоца врати на одговарајуће послове. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 601.158,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом, а од досуђеног износа до траженог износа од 634.158,00 динара, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2451/15 од 10.11.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, јер су у побијаној пресуди цењени битни жалбени наводи и наведени разлози које је суд узео у обзир по службеној дужности, у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Нема ни других битних повреда из става 1. наведеног члана, будући да суд није неправилно применио одредбе овог закона, што је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... по уговору о раду од 31.05.2006. године. Решењем туженог од 14.02.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, због тога што је дана 04.01.2012. године, уместо у 6,00 х, дошао на посао у 6,15 х, услед чега није могао да започне кружну вожњу од аеродрома у утврђено време, односно у 6,15 х. Потом је добио нови радни задатак, да започне другу вожњу у 6, 20 х и тада му је дат на располагање аутобус ..., али по том задатку уместо у 6, 20 х, започео је вожњу у 6, 37 х, односно са закашњењем од 17 минута. У решењу је наведено да је тужилац неосновано пријавио квар на аутобусу, иако је возило било исправно, због чега није обавио други радни задатак на време. На тај начин тужилац је учинио теже повреде радних обавеза утврђене уговором о раду (тачка 7. 15. и тачка 7. 30.) и интерним актима туженог – неизвршавање или несавесно и неблаговремено извршавање радне обавезе и долазак на рад са закашњењем. Пре доношења оспореног решења, тужени је 27.01.2012. године донео упозорење о разлозима за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио дана 08.02.2012. године, наводећи да је 04.01.2012. године аутобус за превоз радника туженог од почетне станице према аеродрому кренуо пре утврђеног времена, због чега је тужилац најавио кашњење дежурном диспечеру. Када је добио други задатак и започео да припрема аутобус ..., возило није одмах могао да покрене, али је тврдио да је кренуо у 6,32 х. Такође, тврдио је да је повереник синдиката "ББ" и да му је отказ дат због ангажовања у синдикату. Током поступка је утврђено да ни други возачи запослени код туженог не могу одмах да започну вожњу аутобусом ознаке ..., већ да возило, без посебне поправке, стартује после одређеног времена. Исто тако, градски аутобус, као ни аутобус за организовани превоз запослених дана 04.01.2012. године нису долазили на утврђена места према одређеном распореду вожње.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду.

Према члану 179. тачка 2. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Колективни уговор који се примењује код туженог, у члану 70. тачка 2, садржи исти отказни разлог (повреда радне обавезе кривицом запосленог), при чему је у члану 78. Колективног уговора прописано да ако повреда радне обавезе није учињена намерно или из грубе

непажње, послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако су наступиле штетне последице за послодавца.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог од 14.02.2012. године, с обзиром да је утврђено да тужилац повреду радне обавезе није учинио својом кривицом (намерно или грубом непажњом), а тужени на коме лежи терет доказивања није пружио ни један доказ о постојању кривице и основаног разлога за отказ уговора о раду тужиоцу, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду у вези члана 70. тачка 2. и члана 78. Колективног уговора који се примењује код туженог. Напротив, утврђено је да тужилац није могао на време да стигне на посао због измена у саобраћају, да није одмах могао да започне вожњу аутобусом ... и да није неосновано пријавио квар на овом возилу. Стога, тужилац није одговоран за тежу повреду радне обавезе због које му је престао радни однос, па наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је дужан да га, по његовом захтеву, врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа
судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић